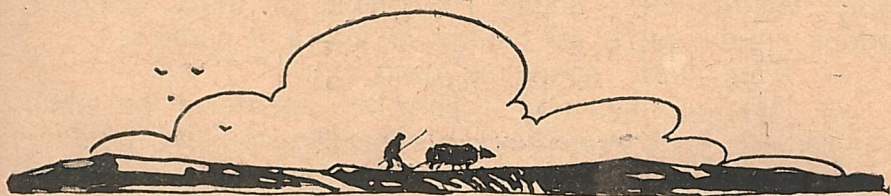

Тича весела, засмѣна
И играе и подскача,
Но пробуди се и стана,
Гледа баба — пакъ погача

И огнището до нея,
И дрѣновата ѝ хурка,
А наоколо пустѣе
Тихо бедната кжшурка.

И въздъхна си благато
Пакъ горкана и самичка: —
— Спи ми, мое златно злато,
Нанкай, бабина козичка.

И. Стубелъ.

НА ПРОЛѢТЬ.

I.

— Дѣдо, дѣдо! Биволитѣ потеглиха! — викна Здравко и затърча къмъ вратника.

— Спири ги, чедо! Ида! — обади се изъ обора дѣдо Ружинъ.

— Бо-о! — Бо-о! Брезю! Кутупе! — пресрещна ги Здравко. — Чакайте, не бързайте!

Брезю и Кутупъ, двата силни едри биволи, изсумтѣха тежко и се спрѣха.

— Дѣдо ей сега ще дойде. Нали го чувате, че вика? — затупа ги Здравко по челата.

Брезю и Кутупъ запреживяха. Върху пречупения дѣсенъ рогъ на Кутупа кацна една бѣла пеперуда. Здравко посегна да я хване. Пеперудата разпери лекитѣ си крилца и хвъркна. Здравко хвана пречупения рогъ, и Кутупъ размърда глава.